

ΠΡΟΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Οι Τούρκοι αποδίδουν ξεσηρατική σημασία στον αριθμό 10, τον οποίον θεωρούν πολύ «γούρλιδ.κο». Οι λόγοι της μεγάλης του συμπαιθείας για τον αριθμόν αυτόν εινε οι εξής: Λέγε πως 10 εινε οι δίκτυλοι των χειρών και των ποδιών, 10 ή αισθήσεις (5 ή έσωτερικές και 5 ή έξωτερικές), 10 εινε η υπάρχουσα παραλλαγές του Κορκιού, 10 μέρη διαιρεται η πεντάτευχος της Τουρκίας, 10 ήταν οι μάθηται τ ο Μωάμεθ, 10 ή διαιρέσεις του στρατού, 10 οι άστρονομοι και εδρανοί και 10 τα άδεια πνεύματα που κατοικούν στους σφαινοίς.

Οι Τούρκοι λοιπόν, οι όποιοι άνεκαθεν θεωρούσανε τον αριθμό 10 ως ξεσηρατικά σημαντικό για την εθνική τους ζωή, περιμεναν το 100 έτος της Έγείρας με άγωνία, επειδι και'αυτό θα συνέβαναν λεράτα και σημεια, και ειλαν τη γνώμη πως ό 10 σ 'Οθωμανός Σουλτάνοσ θα έπιτελοίσε θαύματα.

Και τί περι'εργο εινε πως ό 'Αλλάχ έδικαίωσε τίς προσδοκίες τους. Ο σουλτάνοσ Σουλταϊνός, ό όποιος έλάμπυνε την 'Οθωμανική Αυτοκρατορία, γεννιόθηκε στο 100 έτος της Έγείρας και έπλησε ό 10ος 'Οθωμανός Σουλτάνοσ. Και σαν να μην έφθαναν τα εύνοια αυτά σημεια, προσετέθησαν και άλλα, που έκαναν από τότε τους Τούρκους να αποδίδουν άκομη μεγαλύτερα σημασία στον αριθμό 10. Παραδείγματός χάρη: ό Σουλταϊνός έκανε 10 παιδιά, ελεγε επί βασιλείας του 10 μεγάλοσ βεζίροσ και 10 γουρματείς του Κράτους. Κατά την έποχή του εδωσάθησαν 10 νομοματείς και 10 μεγάλοι ποιηται. Τέλοσ, έκρίνωσε 10 μεγάλεσ πόλεις!..

Δικαιολογείται λοιπόν ή πίστις των 'Οθωμανών για ή θαυματουργή ιδιότητα του αριθμού 10 ..

πρωτότητα γεωργικά του σχεδία.

Έγινεσ λοιπόν ό Χαρβούσης με ή γυναίκα του στην Κεφαλήνια, όπου έγεννε δεκτοίς με άγάλη από τους συμπαιρωτές του, κι έγκαιτεστάθηκε στα χιματα, όπου έχτισε μικρό σπίτι και έκάλεσε εργάτες Λάκωνεσ για την καλλιέργεια. Σέ καιρό, ό άλλ τ βαλτόκοσ του Λιβαδιού προαίεισε από τίς φυτείες του έχαροκαλιμού, του 'Αμερικανικού μπαμπακιού, του Ινδικού (λουλακιού). Ήταν άγνώριμοσ. Σέ τέσσερα χρόνια ελεγε γίνει σοστό και μεγάλο άγοροπιό. 'Αλλά μά νυχτα οι Μανιάτεσ που ελεγε στις εργασίες του, νομίζοντεσ ότι θα βρούν θησαυρούσ στο σπίτι του Χαρβούση, καιχαν μέσα και τον εδολοφόρησαν. Οι κατούργοι έσφαραν αυτόν, παλιώσ και τότεν 'Αμερικανόν έπιστάτη. Ή γυναίκα του έπέζησε αλλά με πολλά τραύματα. Την τραγωδία αυτή ή βιογράφου του 'Αντίμοσ Μαζαράκησ, ίεροίς, ξεσηρατίεσ έτσι: ..

... Οι Λάκωνεσ, φυλάξαντεσ την ώραν του ύπνου εισέρχονται εις την αίλιαν, φρονείουσι πρώτον τους ύπηρετάσ και τον Γαλλοαμερικανόν. Τρέχουν έπειτα εις τών κοιτώνω, όπου ευρίσκουσι τών άτυχή Χαρβούσην εις την κλίνην με την σύζυγον του. Και έκει-πουν μεν έσφαξαν έλεεινοίς, την δέ γυναίκα του, αφού την έκαταπλήγωσαν εις όλον το σώμα και την εδαν να κρημισθή από το κρηββάτι κατά γής, νομισάντεσ την νεκράν την άσρασαν και εδόθησαν άμέσοσ εις την διαφυγήν. Αφώντεσ δέ, ότι πολύτιμοσ πράγμα εδρον, έφυγαν εύθις διευσυνόμενοι έν χαρμό της διακοίσεσ νυκτοσ: εις ένα λιμένα της ήψουσ όνομαζόμενον 'Αγία Εύφημια, όπου, άγνοομένησ της μιαιρας τών παρτίεσ, έπέτυχαν έν πλοίω και άνεχώρησαν διά την πατρίδα τών, όφεληθέντεσ από την τότε ολίγην προσοχήν τών ύγενομοζών άρχών...

Το πρώι παρασυσθεία μετά βίας και πλήρη αίμίτων ή Κόμησα εις έν παρτίδωμον, έπροσκαίει διά νευμάτων τους διαβαίοντασ χωρικόουσ, έν τών όποιων τρέξαντεσ ενέσ και ίδόντεσ την τραγικήν έκείνην σκηνήν, άλλοι μεν έδραμον διά είδοποιώσην την Κυβερνήσαν, άλλοι δέ εις την φρεν'αν τών φονέων...

Γιά την τραγωδία αυτή υπάρχει το ακόλουθο δημοτικό τραγούδι:

... Έκεινοσ ό Χαρβούσησ, έκεινο το θεοί: ατόνε Τσακωνίτεσ άφ' τ' 'Ανατολικό να σκάβουνε τά βάτα για νάβηθ το νερό να σπείρουνε λινοί, έχαροκαλιμό. Ένα Σαββάτο βράδι, τούσ μπηε λογαίοσ να σφάζουν τον Χαρβούση, να πάρουνε το βίος. - Αφέντη, πληρώσε μεσ, δός μεσ τον κόπο μεσ να πάμε στα παιδιά μεσ κ' ήμεισ στον τόπο μεσ. - Ίσάτε παλληκάρια, να κίψουμε δουλειά άμά σ'εσ δίνο τ' άσπρα να πάτε στο Μωριά...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΙΝΙ

Τά άφρακια και πρωτότυπα μουτίβα. Τό μουσικό κομμάτι... νε-αρεταφείο. Ή ύποδοχή του νεαρού μουσουργού. Τό παστίταιο με τά μακαρόνια. Ο βασιλεύς της Πορτογαλλίας και ό Ροσσίνι. Ο μέτροσ μουσικός και τό κοινόν. Τό άγαλμα του Ροσσίνι. Οι 12.000 λιρέτεσ κλπ.

Κάποτε ένας νεαρός μουσικοσυνθέτης έπηγε στο σπίτι του διασημόν 'Ιταλού συνθέτου Ροσσίνι και του έπαζε μία σύνθεσι του που δέν άξιζε τίποτα. Όταν τελείωσε, ζήτησε την γνώμη του μουσουργού κι έκεινοσ τότε του άπάντησε:

- Να σού πώ, φίλε μου, ή μουσική σου έχει και όφραια και πρωτότυπα μουτίβα... Εινε κριμα όμως που όσα από τά μουτίβα εινε όφραια δέν εινε πρωτότυπα, και όσα εινε πρωτότυπα δέν εινε όφραια!

***

Μιά άλλη φορά πάλι κάποιος άλλος νέοσ του έστειλε ένα μουσικό του κρημάτι και παρακαλούντεσ όπως σε κάθε μέρος του που δέν θα τό ευρίσκεσ καλό να σημειώνη και από έναν σταυρό. Ύστερ' άλλο λίγεσ ημέρεσ, ό Ροσσίνι του έστειλε πίσω τά χειρόγραφα. Ο νέοσ τά άνοιξε με άγωνία και εδιδε με χαρά ότι ό Ροσσίνι δέν ελεγε σημειώσεσ ούτε έναν σταυρό πουθενά. 'Αμέσοσ έτρεξε στο σπίτι του μουσουργού να τον ευχαριστήση και να δεχθή συγγνώμησ τά... συγγαρητήτά του. Μόλις μπηε μέσα στο σπίτι του, του φώναξε με χαρά:

- Μαέστρο, ευχαριστό πολύ. Εδδα πως δέν έχετε σημειώσεσ ούτε έναν σταυρό στο κομμάτι μου...

- Να σού πώ, φίλε μου, δέν έσημειώσα κανένα σταυρό, γιατί άν έσημειώνα όδουσ έφαγετε να σημειώσω, τότε τό χειρόγραφο θα έμοιαζε με νεκροταφείο!...

***

Ο Ροσσίνι συγαίνονταν πάρα πολύ τούσ άνοήτουσ ανθρώπουσ και πρό πάντων έκείνοισ που ήθελαν να κάνουν τον μεγάλο. Κάποτε στο Παρίσι σ' ένα σπίτι τον έπλησίασε ένας νέοσ αδιάκριτοσ και άσημοσ, ό όποιος όμως για να δείξη πως ήταν σπουδαίοσ άνθρωποσ και πως ελεγε παλιά γνώμημα με τον Ροσσίνι, του ελεπ δυνατά, μπροστά στούσ άλλουσ:

- Είμαστε παλαίοι γνώμοι, μαέστρο. Είμαστε όμοιράζειοσ σ' ένα μεγάλο γένια που δόθηκε στο Μιλάνο πρόσ τιμήν σας εδω και κίμποσα χρόνια. Δέν με θυμάστε που καθόμουσ δίπλα σας; Δέν θυμάσθε που μάσ ειλαν οσβείρει ένα τεράστιο πιστίαιο με μακαρόνια:

- Πράγματι, άποκρίθηκε νυχρά ό μουσουργόσ. Το παστίταιο με τά μακαρόνια τό θυμάμαι, αλλά δέν κατορθώνω να θυμηθώ εσάσ...

***

Ο Ροσσίνι δέν έχαριζότανε σε κανένα. Ο τότε Βασιλεύς της Πορτογαλλίας που φημισάρον ότι έπαζε καλο βολοντισέλο κάποτε που βρέθηκε στο Παρίσι έβωσε μία γιορτή, στην όποια έκάλεσε και τον Ροσσίνι. Κατά την διάρκεια της έορτήσ ό Βασιλεύς έπαζε με το βολοντισέλο διάφορα μουσικά κομμάτια από όδερεσ του Ροσσίνι. Όταν τελείωσεσ πλησίασε τον μουσουργό και τον ρώτησε πως τό φάνηκε το παίξιμό του.

- Για έναν βασιλέα δέν εινε άσημο, άποκρίθηκε έκεινοσ. 'Άλλωσ τε οι βασιλείεσ για ό,τι κάνουν δέν έχουσ άναγχή να δίνουσ λογαριασμό σε κανένα.

***

Σύγγονοσ του Ροσσίνι ήταν ό Μερκέ ένας μετροπιάτης αξίεσ μουσικοσυνθέτης. Όταν έπαίχθηκε ή όπερα του Μερκέ «ο Ρολάνδοσ στην Ρονσβαράλλη», ή όποια έσημειώσεσ πρωτοφανή άποτυχία, ό άτυχίς συνθέτης σε μία συνάντησή του με τον Ροσσίνι προσπαθοίσε να τό εξηγήση τούσ λόγουσ της άποτυχίασ του αιτήσ.

- Ο τενόροσ ήταν κρημιστέσ, έλεγε, ή κορτίεσ κουρασμένεσ, ή κρημαντόνα χωρίς διάθεσι και το κοινό κορφο.

- Ήταν κορφο το κοινόν; Τόν δέικομε τότε ό Ροσσίνι. Τοτε, φίλε μου, είσαστε πολύ τυχερόσ...

***

Μιά μέρα παρουσιάσθηκε στον Ροσσίνι μία έπιτροπή κατοίκων της 'Ιταλικής πόλεοσ Πεζάρο για να του άναγγείλη έπισήμως ότι ή πόλις ελεγε άποφασίσει να τό στηθή ένα άγαλμα στην κεντρική πλατεία, και να τον προσκαίση να παρενρεθή στα έγκαινία τών όποίων ή ήμέρα έπιληοίετ.

- Δέν μου λέτε; ρώησε ό μουσουργόσ, ξεδόεψατε πολλά για τό άγαλμα αυτό;

- Περιπου δώδεκα χιλιάδεσ λιρέτετεσ.

- Δώδεκα χιλιάδεσ λιρέτετεσ! Μά δώστε μου έμένα τίς δώδεκα χιλιάδεσ και εις άντάλλαγμα σας ύπόσχομαι την ήμέρα τών έγκαινίων νάρθω ό ίδιοσ και να τοποθετηθώ έπάνω στο βάθρο του άγάλματόσ μου. Έτσι έσείεσ μεν θα έχετε το άγαλμα μου πρωτότυπο και ζωντανό μάλιστα, έγω δέ τίς δώδεκα χιλιάδεσ λιρέτετεσ...